

ת"פ 37118/02/20 - מדינת ישראל נגד יואב בלום, יהודה אדוה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 37118-02-20 מדינת ישראל נ' בלום ואח'
תיק חיצוני: 51138/2020

מספר בקשה: 7

לפני מבקשת נגד משיבים
כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב
מדינת ישראל
1. יואב בלום
2. יהודה אדוה

החלטה

לפניי בקשת המבקשת למתן צו לסעדים זמניים בהתאם לסעיף 36(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**"), לפיה מתבקש בית המשפט להורות על המשך תפיסתו של הרכוש הנמצא בבעלותם, בחזקתם או בשליטתם של המשיבים, עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדם. הצו לסעד הזמני התבקש לגבי הרכוש התפוס בידי המבקשת, כדלקמן:

משיב 1:

- א. זכויות במקרקעין הרשומים כגוש 10867, חלקה 120/1
ב. ציוד מעבדת הסמים שנתפס בדירה: 150 אדניות, 4 מפוחים, 15 שנאים ו-10 מנורות

משיב 2:

- א. זכויות השטחים הרשומים כגוש 11349, חלקות 5 ו-6
ב. כסף מזומן בסך ₪ 1,200
ג. טלפון נייד מסוג סמסמונג בצבע לבן

המבקשת עתרה למתן צווי איסור דיספוזיציה על זכויות המשיבים בנכסי המקרקעין וזאת על מנת למנוע שינוי במצבם המבני לרבות שיעבודם, מכירתם, העברת הבעלות בהם, המחאת הזכויות בהם בתמורה או שלא בתמורה, העברת החזקה בהם או איכלוסם ע"י דיירים אחרים.

נוסף על כך, עתרה המבקשת לרישום עיקול לטובתה על זכויות המשיבים בנכסי המקרקעין.

הבקשה הוגשה בתאריך 27.2.20, במסגרתה התבקש מתן צו זמני במעמד צד אחד, טרם הדיון במעמד שני הצדדים, ובאותו היום ניתן הצו.

צו זה הוארך פעם נוספת והדיון בבקשה נקבע לתאריך 19.4.20.

בהתאם לסעיף 36(ג) לפקודת הסמים המסוכנים, לכאורה, תוקפם של הצווים הנוגעים למקרקעין פקעו בחלוף 20 יום, כאשר לגבי התפוסים האחרים, חוקיות תפיסתם לא נפגעה, מאחר ונתפסו בהתאם לסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), התשכ"ט - 1969 (להלן: "**הפסד"פ**").

בתאריך 19.4.20 התקיים דיון בפניי ובהסכמת הצדדים ניתן על ידי צו איסור דיספוזיציה זמני על נכסי המקרקעין, ודיון בבקשה לגופה נקבע לתאריך 3.5.20.

הרקע לבקשה

כנגד המשיבים הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס להם עבירות של גידול סמים מסוכנים בצוותא חדא בניגוד לסעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), החזקת סם שלא לצריכה עצמית בצוותא חדא בניגוד לסעיף 7(א)+7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, יחיאל בלום (להלן: "**המשיב 1**"), הוא הבעלים והמחזיק של דירה ברח' מיכאל 47 א' בחיפה (להלן: "**הדירה**"), אשר חולקה לשתי דירות משנה (להלן: "**דירת משנה 1**" ו- "**דירת משנה 2**") כאשר דירת משנה 2 יועדה לצורך הקמת מעבדה לגידול סמים (להלן: "**מעבדת הסמים**").

לצורך הקמת מעבדת הסמים השיגו המשיב 1 ויהודה אדווה (להלן: "**המשיב 2**" וביחד: "**המשיבים**") כלים שונים ובכלל זה 10 מנורות, 15 שנאים, 4 מפוחים, 150 אדניות וציוד נלווה רב.

על פי כתב האישום, במשך מספר חודשים, עובר ליום 4.2.2020, גידלו המשיבים בדירת משנה 2 סם מסוכן מסוג קנבוס. בתאריך 4.2.20 בשעה 6:00 בבוקר או בסמוך לכך, בוצע בדירה חיפוש כדין, ובמהלכו נמצא כי בדירת משנה 2 גידלו המשיבים 17 שתילים של סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 3.65 ק"ג נטו. בנוסף, נמצאו רשתות ייבוש מלאות בפרחים יבשים של הסם המסוכן במשקל כולל של 4.25 ק"ג נטו. באותן נסיבות, בוצע גם חיפוש בדירת משנה 1 ובה נמצא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 1.14 ק"ג נטו.

טענות המבקשת

ב"כ המבקשת טען כי הסעדים הזמניים המבוקשים בבקשה נחוצים על מנת למנוע את העלמת הרכוש, או עשיית פעולות העלולות לסכל את חילוטו בתום ההליך המשפטי.

כטענה מקדמית, נטען על ידי ב"כ המבקשת, כי יש לנהל את הדיון בדרך של הגשת תצהירים ע"י המשיבים בהתאם לתקנות הסמים המסוכנים (סדרי דין לעניין חילוט רכוש) תש"ן - 1990 (להלן: "**התקנות**") ולטענתו, המשיבים הם טוענים לזכות אשר לא הגישו את התצהירים לפני הדיון. בהקשר זה הפנה ב"כ המבקשת לפסיקה העוסקת בזכות עמידה של טוענים לזכות (צדדים שלישיים להליך) בהליך של סעד זמני, ששם הם נדרשו להגיש תצהירים בתמיכה לטענתם.

לגופו של עניין, טען ב"כ המבקשת, כי הרכוש המפורט בבקשה לגבי המשיב 1 הוא רכוש ששימש לביצוע העבירה ועל כן, במידה והמשיב 1 יורשע בדיון, חילוט הרכוש הוא חילוט חובה, אלא אם סבר בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיפורטו שלא לעשות כן, וזאת בהתאם לסעיף 36א(א) לפקודת הסמים המסוכנים.

באשר לרכושו של המשיב 2 נטען, כי במידה והוא יורשע בדיון, המדינה תבקש להוכיח כי הוא הפיק רווח או היה אמור להפיק רווח מהעבירות, שהן עבירות של עסקת סמים בהתאם לפקודת הסמים המסוכנים, ותבקש להכריז עליו "סוחר סמים" בהתאם לסעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים ולחלט את רכושו. לטענת ב"כ המבקשת, במקרה זה תקום כנגד המשיב 2 חזקה בהתאם לסעיף 31(6) לפקודה, לפיה כל רכושו של המשיב 2 יראה כרכוש שהושג בעבירה של עסקת סמים, אלא אם המשיב 2 יוכיח כי האמצעים להשגת הרכוש היו חוקיים, או כי הרכוש הגיע לידי לא מאוחר משמונה שנים שקדמו ליום הגשת כתב האישום, בשל העבירה עליה נידון. במקרה זה, בהתאם לסעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים בית המשפט יצווה על חילוט הרכוש, אלא אם כן סבר מנימוקים מיוחדים שירשמו שלא לעשות כן.

ב"כ המבקשת טען, כי מאחר ונתפסו כ-9 ק"ג של סם מסוכן מסוג קנבוס, ומאחר והשווי הממוצע של קילוגרם קנבוס הוא כ-45,000 ₪, בהתאם להערכה של ראש חוליית מחקר סמים, מדובר בחילוט מידתי, בנסיבות בהן דירתו של משיב 1, אשר שימשה לביצוע העבירות, מוערכת בסך של כ-400,000 ₪.

לטענת ב"כ המבקשת, בשלב זה של ההליך, די בפוטנציאל חילוט בכדי להורות על המשך תפיסת הרכוש וכי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת העבירות ולביסוס בקשת החילוט. לעניין זה הפנה ב"כ המבקשת לדו"חות פעולה של השוטרים בעת ביצוע החיפוש בדירה והודעות המשיבים ששמרו על זכות השתיקה. עוד נטען, כי המבקשת תפסה את מפתחות דירת משנה 2 בצרור המפתחות של משיב 2 ובנוסף, נתפסו הסמים והמכשירים שהרכיבו את מעבדת הסמים. כן הפנה ב"כ המבקשת לדו"ח מז"פ, לתמונות הדירה והסמים, לחוו"ד מומחה לעניין הסמים וכן לפסק דין של בית המשפט המחוזי בנצרת, המורה כי הזכויות בדירה נשוא כתב האישום שייכות למשיב 1, דבר שאושר גם ע"י המשיב 1 ואביו בהודעותיהם.

טענות המשיבים

ב"כ המשיב 1 טען, כי התקנות אליהן הפנה ב"כ המשיב, עניינן בהליך חילוט לפי סעיף 36א לפקודת הסמים המסוכנים, לאחר שנאשם מורשע בדיון, ואין הן חלות על בקשה למתן סעד זמני לפי סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים.

עוד נטען, כי גם מכוח המועדים המפורטים בתקנות, לפיהם יש להגיש תצהיר כ-10 ימים לפני הדיון בבקשה, ניתן ללמוד כי הן אינן רלוונטיות לדיון לפי סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים, לפיו יש לקיים דיון בבקשה לסעד זמני בתוך 10 ימים מעת הגשת הבקשה.

לגבי הבקשה לגופה, טען ב"כ המשיב 1, כי על פי פסק הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת, אליו הפנתה המבקשת,

עולה כי הדירה שבבעלות המשיב 1 נקנתה בשנת 2002 ולא מכספי העבירות. עוד נטען, כי יש לדחות את הבקשה בהיותה לא מידתית ומאחר ולא הוצגה פסיקה לפיה במקרים דומים בית המשפט הורה על חילוט דירה ששימשה לביצוע העבירה.

לטענת ב"כ המשיב 1 על מנת להבטיח את החילוט העתידי די במתן צו האוסר על העברת הזכויות בנכס המקרקעין, למעט שכירות הנכס. עוד נטען כי יש לדחות את טענת ב"כ המבקשת לפיה במידה ויותר למשיב 1 להשכיר את הנכס יש להורות כי דמי השכירות בנכס יוחזקו בקרן נאמנות, בנסיבות בהן אין בפנינו טוענים לזכות שהינם צדדי ג'.

לטענת ב"כ המשיב 2, המבקשת לא טענה כי המקרקעין שברשות המשיב 2 שימש לביצוע העבירות, והמשיב 2 אף לא נחקר לגבי אופן רכישתה.

ב"כ המשיב 2, הוסיף וטען כי סבתו של המשיב 2 הורישה לו את כל רכושה ובכלל זה דירה בבני ברק ולאחר שהמשיב מכר את הדירה רכש את המקרקעין מושא הבקשה (המסמכים לעניין זה סומנו במ/1).

לגבי חילוט מכשיר הטלפון שנתפס, נטען כי מאחר והמשיב 2 סירב למסור קוד נעילה של המכשיר, המבקשת, אשר הסכימה לשחרר את מכשיר הטלפון של משיב 1, ממשיכה להחזיק במכשיר של משיב 2 כאקט עונשי. ב"כ המשיב 2 הדגיש כי המכשיר אינו מהווה ראיה בתיק ועל כן לא ניתן להמשיך להחזיקו בעילה זו.

באשר לכסף המזומן בסך 1,200 ₪, שנתפסו בארנקו של המשיב 2 במהלך החיפוש, נטען כי הוא אינו קשור לעבירות בהן הואשם המשיב 2 ומדובר בסכום סביר שנמצא בארנקו של אדם מן הישוב, לכן אין פוטנציאל לחילוטו ויש להורות על השבתו.

דין והכרעה

טענות מקדמיות

טענת ב"כ המבקשת באשר לחובת הגשת תצהירים ע"י המשיבים

התקנות אליהן הפנה ב"כ המבקשת, אשר מחייבות הגשת התצהירים 10 ימים לפני הדיון בבקשה, עניין בסדרי דין לעניין חילוט הרכוש, פלילי או אזרחי, לאחר שדינו של הנאשם הוכרע והוא הורשע בדיון.

לשון תקנה 3 לתקנות ברורה ואינה משתמעת לשתי פנים, והיא דנה בסדרי דין בהליך חילוט לפי סעיף 36א(א) לפקודת הסמים המסוכנים. תקנה 3(ב) לתקנות, אשר מחייבת הגשת התצהירים עניינה בתצהירים של **נידון וטוען לזכות ברכוש**, אותם יש להגיש 10 ימים לפני מועד הדיון.

ההליך שבפניי הוא הליך לסעד זמני לפי סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים, עת שהמשיבים טרם הורשעו בדיון ועל כן לא מדובר ב**נידון**. כך גם בהליך שבפניי אין טוענים לזכות ברכוש, שהם צדדים שלישיים להליך.

זאת ועוד סעיף 36(ג) לפקודת הסמים המסוכנים קובע מפורשות כי תוקף הצו הזמני שניתן במעמד צד אחד הוא ל-10 ימים בלבד ובתוך תקופה זו יש לקיים דיון במעמד שני הצדדים, אלא במקרים חריגים בהם ניתנה הארכה נוספת של 10 ימים. מכאן שהמועדים הקבועים בתקנה 3(ב) אינם יכולים להיות רלוונטיים להליך לפי סעיף 36 לפקודת הסמים

המסוכנים.

הפסיקה אליה הפנה ב"כ המבקשת דנה בשאלה של מתן מעמד לטוענים לזכות ברכוש כבר בהליך של סעד זמני (חילוט זמני), כאשר לפי החוק היבש הזכות להתנגד לחילוט הרכוש קמה לטוען לזכות ברכוש רק במסגרת ההליך הסופי לאחר שהנאשם הורשע בדין.

בתי המשפט הכירו, נוכח הפרקטיקה הקיימת, במתן מעמד לצדדים שלישיים הטוענים לזכות ברכוש כבר בהליך החילוט הזמני, ומשכך, הם אף נדרשו לפעול לפי התקנות ולהגיש תצהירים בתמיכה לטענותיהם לזכות ברכוש.

לאחר שהובהר כי בהליך שבפניו אין צדדים שלישיים שטוענים לזכות ברכוש, הרי שההחלטה בדבר הגשת התצהירים אינה רלוונטית עוד, כאשר המשיבים בהתאם לנימוקים שפירטתי לעיל, אינם נדרשים להגיש תצהירים כאמור.

מעבר לנדרש, אדגיש, כי הליך לסעד זמני הוא הליך שמתנהל ללא חקירת עדים ומוכרע על פי ראיות לכאורה בלבד.

בקשת למתן סעד לפי סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים:

בעניינו, הוגש כנגד המשיבים כתב אישום בעבירות של עסקת סמים והמשך החזקת התפוסים מתבקש לצורך הבטחת חילוטם העתידי, במידה והמשיבים יורשעו בדין.

בשלב זה של ההליך די שיוצגו בפני בית המשפט על ידי המבקשת ראיות לכאורה המצביעות על פוטנציאל חילוטו של הרכוש, בתום ההליך הפלילי, כפי שנקבע בבש"פ 3750/09 אל הושאלה נ' מדינת ישראל (2.6.09):

"מן הבחינה הראייתית, לשם תפיסת רכוש, כמו גם לשם קביעתו של כל אמצעי מגביל אחר להבטחת מימוש החילוט, די בשלב הביניים, בדומה לדין בעניין מעצר נאשם עד תום ההליכים, בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות על 'פוטנציאל חילוט', קרי על קיומו של סיכוי סביר שאם יורשעו הנאשמים, יביא הדבר לחילוט הרכוש שבמחלוקת".

עוד אפנה לע"פ 7701/17 אוקסנה סנדלר נ' מדינת ישראל (23.10.17) שם נקבע כי:

"בשלב הבקשה למתן צו חילוט זמני - בדומה להליך מעצר נאשם עד לתום הליכים - על בית המשפט לבחון את דיות הראיות במישור הלכאורי ולהשתכנע כי קיים "פוטנציאל חילוט", היינו כי הראיות לכאורה מקימות סיכוי סביר לכך שבתום ההליך הפלילי יורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו וכי הרשעה זו תבסס עילה לחילוט רכושו (ענין סיטבון, פסקה 25; ענין אוסקר פסקה 9; בש"פ 3750/09 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (2.6.2009))."

ם לעניין הבטחת חילוט הרכוש בסוף ההליך, אם יורשע הנאשם, מוחלות ההלכות המחייבות חיפוש אפשרויות חלופיות לתפיסה והחזקה, אשר פגיעתן בזכויות הקניין של הנאשם פחותות ויש להפעיל את סמכות התפיסה על פי עיקרון המידתיות.

לעניין זה ראה בש"פ 7715/97 חג'ג' נ' מדינת ישראל, פד"י נב(1) 14, 17-18:

"לא בכדי נקבע בסעיף 36(א) כי הצו הזמני שבית-המשפט רשאי לתת בעניין זה הוא למתן ערבויות, צווי מניעה, צווי עיקול או הוראות בדבר צעדים אחרים שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט. לא בהכרח יש לנקוט את הדרכים הנ"ל לפי סדרן, אולם בסדר הבאתן יש אינדיקציה למידתיות שאותה ראה המחוקק לנגד עיניו. הפגיעה ברכושו של אדם על-ידי נטילתו ממנו, על-מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד. כך יש לעשות בהשראת חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על-פי עקרון המידתיות המקובל עלינו."

מן הכלל אל הפרט

כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של גידול סמים מסוכנים והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית. בהתאם לכתב האישום בדירה של המשיב 1 נמצאו 17 שתילי סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל נטו של כ- 3.6 ק"ג וכמות נוספת של סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל נטו של 5.39 ק"ג.

ב"כ המשיבים לא חלקו על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האמור בכתב האישום. לאחר שעיינתי בתיק החקירה שוכנעתי כי אכן קיימות ראיות לכאורה להוכחת האמור בכתב האישום (לענין זה ראה תפיסת הסמים בדירה השייכת למשיב 1, הימצאות מפתח ממעבדת סמים ברשותו של המשיב 2, שני המשיבים נכחו בעת הגעת השוטרים בדירת המשנה שבה נמצא חלק מהסמים ועוד).

העבירות המיוחסות למשיבים הן עבירות של עסקת סם, וניתן לקבוע, לכאורה, כי נוכח כמות הסם שנתפס והעדר כל הסבר אחר מטעם המשיבים, שבחרו לשמור על זכות השתיקה בחקירותיהם, קיים סיכוי סביר כי יוכח במהלך המשפט שהמשיבים הפיקו רווח או היו אמורים להפיק רווח מהעבירות והם יוכרזו כסוחרי סמים לפי סעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים.

מכאן השאלה שנותרה להכרעה היא, האם בהינתן שהמשיבים יורשעו בביצוע העבירות ויוכרזו כסוחרי סמים, קיים פוטנציאל לחילוט הרכוש המפורט בבקשה בסוף ההליך, ומה הן חלופות התפיסה המידתיות במקרה זה.

הדירה שבבעלות המשיב 1 - זכויות במקרקעין הרשומים כגוש 10867, חלקה 120/1

ההליך שבפניי נועד להבטיח מימוש הרכוש בהליך הסופי, והוא נגזרת של סעיף 36א(א) לפקודת הסמים המסוכנים. על כן יש לבחון את סיכויי חילוט הדירה במידה והמשיב 1 יורשע בדין.

באשר לפוטנציאל החילוט, מחד מדובר בדירה ששימשה לביצוע העבירות, ולכאורה חילוטה הוא חובה, אלא אם קיימים נימוקים מיוחדים שלא לחלטה. מאידך, מדובר בגידול של 17 שתילים בדירה והחזקת סמים מסוכנים מסוג קנבוס במשקל כולל של כ- 9 ק"ג, והבקשה לחילוט הדירה בנסיבות אלו היא בקשה חריגה מצד המדינה, וספק אם חילוט דירה במלואה במקרה זה הוא מידתי ביחס לכמות הסם שנתפס וסוגו.

לענין החובה לשמור על מידתיות החילוט ביחס ישיר לעבירות, שלכאורה בוצעו, ועל החידוש בעצם הגשת בקשה מסוג זה ניתן ללמוד ממקרה אליו הפנו באי כוח המשיבים בעניינו של ניסים קריספל (ת"פ 58033-11-16 מדינת ישראל נ' ניסים קריספל (9.11.17) ור' ע"פ 10014/17 ניסים קריספל נ' מדינת ישראל (21.5.18)). במקרה זה דובר על מי שבאופן שיטתי גידל סמים מסוכנים בביתו ובעת התפיסה נמצא ברשותו כ- 77 ק"ג של סם מסוכן מסוג קנבוס. בית המשפט קבע, בין היתר, כי יש לשמור על מידתיות בין העבירה שבוצעה, היקפה, חומרתה ומידת הרווח שהיה אמור

הנאשם להפיק, לבין שווי הרכוש המחולט. בערעור שהגיש הנאשם, בית המשפט העליון, בהסכמת הצדדים, התערב בגזר הדין והפחית את החלק היחסי המחולט מתוך הדירה ששימשה לביצוע העבירה, כדי שהחילוט יהיה מידתי והולם וכן משום שיש משום חידוש בעצם חומרת העונש, אשר יש להיעשות בצורה הדרגתית.

משכך, והגם ששוכנעתי כי קיים פוטנציאל לחילוט הדירה ששימשה לביצוע העבירות, הפוטנציאל הוא לחילוט חלקי בלבד, ועל כן, הסעד המבוקש לשם הבטחת החילוט צריך להיות מידתי בנסיבות העניין.

לפיכך, אני סבורה כי קבלת הבקשה במלואה תפגע יתר על המידה בזכויותיו הקניניות של המשיב 1 וכי ניתן למצוא חלופה אשר פוגעת במידה פחותה בזכויותיו של המשיב, כאשר מחד יובטח חילוט הדירה בסוף ההליך ומאידך יתאפשר למשיב עד ההכרעה בהליך העיקרי לעשות שימוש בדירה ולהפיק ממנה תועלת.

לטעמי, תוצאה זו ניתן להשיג באמצעות מתן צו מניעה האוסר על המשיב 1 לבצע דיספוזיציה בדירה, לרבות מכירתה, שיעבודה או העברת הבעלות בה, מבלי להגביל את זכותו של המשיב 1 לעשות שימוש בדירה או להשכירה לצד ג', בכפוף לכך שבחזרה השכירות עם צד ג' תכלול הוראה מפורשת בדבר היות הנכס בר פינוי בהתאם לקביעות בתיק העיקרי, בחלוף 45 יום מעת מתן הקביעה כאמור, תוך שניתן יהיה לנקוט באמצעים על מנת לפנותו.

מתן צו כאמור מחד, יבטיח את חילוט הנכס בסוף ההליך, ומאידך פגיעתו בזכויותיו של המשיב 1 הן מוגבלות ולא בלתי הפיכות (ראה להשוואה בש"פ 5815/02 מ"י נ' סמאג'ה (9.8.02) שם בית המשפט הורה על רישום עיקול הדירה בלבד).

אשר על כן, **ניתן בזאת צו האוסר ביצוע דיספוזיציה במקרקעין הידועים כגוש 10867, חלקה 120/1 שבבעלות המשיב 1, עד תום ההליכים המשפטיים, אשר יכלול איסור על מכירת המקרקעין, שעבודו או העברת בעלות בו. המשיב 1 יהיה רשאי לעשות שימוש בנכס או להשכירו בכפוף לכך שחזרה השכירות יכלול תנאי לפיו הנכס יהיה בר פינוי תוך 45 יום, וזאת בהתאם לקביעה בתיק העיקרי, וכי שוכר אשר לא יפנה את הנכס יחויב בסנקציה משמעותית לטובת מדינת ישראל.**

אני מורה על רישום עיקול זמני שיירשם על זכויותיו של המשיב 1 במקרקעין הידועים כגוש 10867, חלקה 120/1 בלשכת רישום המקרקעין ו/או בלשכת מס רכוש ו/או מס שבח מקרקעין ו/או במינהל מקרקעי ישראל ו/או אצל רשם החברות ו/או בכל רשות משכנת.

ציוד המעבדה:

באשר לציוד המעבדה שנתפס - מאחר ומדובר בציוד ששימש לביצוע העבירות ובשים לב לקיומן של ראיות לכאורה, כפי שקבעתי לעיל, אני מורה על המשך ההחזקה בציוד עד תום ההליכים בתיק העיקרי.

המשיב 2 - זכויות בשטחים הרשומים כגוש 11349, חלקות 5 ו-6

נכס המקרקעין שבבעלות המשיב 2 לא שימש כאמצעי לביצוע העבירות מושא כתב האישום.

הבקשה למתן סעד זמני לגבי המקרקעין של המשיב 2 היא הנגזרת של סעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים, אשר לצורך החילוט, בסוף ההליך העיקרי על בית המשפט להכריז על המשיב כסוחר סמים.

במקרה זה, על המבקשת, בנוסף להרשעתו של המשיב בגין עבירה של עסקת סמים, להוכיח כי המשיב הפיק או אמור היה להפיק רווח מביצוע עבירה של עסקת סמים.

במידה ויוכרז המשיב 2 כסוחר סמים, קמה כנגד המשיב 2 חזקה המפורטת בסעיף 31(6) לפקודת הסמים המסוכנים, והנטל להוכיח כי הרכוש הושג באמצעים חוקיים עובר לפתחו של המשיב. במידה והמשיב לא יצליח להפריך את החזקה, אזי יורה בית המשפט על חילוט רכושו של המשיב, אלא אם סבר מנימוקים מיוחדים שיירשמו שלא לעשות כן.

בשים לב לעובדה כי בדירה נתפסו סמים במשקל כולל של כ- 9 ק"ג, משקל שחזקה לגביו כי אינו נועד לשימוש עצמי בלבד, ונוכח העובדה כי המשיבים שמרו על זכות השתיקה ולא הסבירו מדוע החזיקו בכמות זו, שוכנעתי כי קיים סיכוי סביר כי במידה והמשיבים יורשעו בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום המבקשת תוכל להוכיח כי המשיבים היו אמורים להפיק רווח מביצוע העבירות של עסקת הסמים והם יוכרזו כסוחר סמים.

לטענת ב"כ המשיב 2, המקרקעין מושא הבקשה הושג באמצעים חוקיים, ונרכש על ידי המשיב 2 שנים בטרם בוצעו העבירות (הגם שפחות מ- 8 שנים הדרושים להפרכת החזקה שבחוק) באמצעות כספים שירש מסבתו וממכירת הדירה שסבתו הורשה לו בבני ברק.

טענות המשיב 2 נתמכות במסמכים חלקיים שהגיש וסומנו במ/1 הכוללים צוואה (סומן א') לפיה סבתו של המשיב הורשה לו את רכושה, צו קיום צוואה (סומן ב'), חוזה מכר של הדירה שירש המשיב 2 מסבתו בבני ברק (סומן ג') וחוזה קנייה של המקרקעין (חלקה 5) נשוא הבקשה מתאריך 17.12.14, הגם שזכויותיו של המשיב בחלקה זו נרשמו מאוחר יותר (סומן ו').

לכאורה רכישת המקרקעין נשוא הבקשה הייתה בסמיכות לקבלת הירושה ומכירת הדירה של סבתו ז"ל - כאשר מחיר הדירה הוא כמחיר שתי החלקות מושא הבקשה. אציין כי לפי העתק הרישום מפנקס זכויות הרכישה גם קנייתה של חלקה 6 הייתה בדצמבר 2014, הגם שחוזה המכר לא הוצג לעיוני.

מכאן שוכנעתי כי המשיב 2 הציג ראיות לכאורה כי המקרקעין מושא הבקשה נרכשו באמצעים חוקיים, ועל כן שוכנעתי כי פוטנציאל החילוט של שתי החלקות הוא נמוך.

זאת ועוד סבורני, כי במקרה שבפני חילוט המקרקעין כפי שהתבקש בעניינו של המשיב 2, כאשר המקרקעין לא שימוש לביצוע העבירות, אינו מידתי ביחס לחומרת העבירות, היקפן, סוג הסם, והרווח שהיה עלול להפיק המשיב 2 מביצוע העבירות. זאת ועוד, נראה כי בקשה זו אף חריגה, וב"כ המבקשת לא הצליח להראות ולו תיק אחד נוסף, שבנסיבות תיק כדוגמת התיק שבפני המדינה ביקשה חילוט של מקרקעין אשר לא שימש לביצוע העבירה. לכן גם מנימוק זה סבורני כי פוטנציאל החילוט הוא נמוך.

אשר על כן, בשים לב לכך כי מחד פוטנציאל חילוט המקרקעין של המשיב 2 הינו נמוך, ומאידך קבלת הבקשה פוגעת בזכויותיו הקנייניות של המשיב 2, אשר טרם הורשע בדיון, **לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה בנוגע למקרקעין שבבעלותו של המשיב 2 ואני דוחה אותה.**

המכשיר הסלולארי של המשיב 2

ב"כ המבקשת לא הצליח להסביר במהלך הדיון, מאיזה עילה הוא מבקש להמשיך ולהחזיק במכשיר הסלולארי של המשיב 2, עת שהמכשיר הסלולארי של משיב 1 הוחזר לו על ידי המבקשת, בהסכמתה.

כל מה שנטען על ידי ב"כ המבקשת הוא, כי המשיב 2 סירב לתת קוד נעילה של המכשיר ובכך לא איפשר את פריקת המכשיר ולכן יש להמשיך ולהחזיק בו.

אזכיר כי בהתאם לבקשה, המשך החזקת המכשיר התבקש לשם חילוטו העתידי לפי סעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים.

בהתאם לפסיקה, קיימות שלוש תכליות עיקריות לתפיסת חפצים מכח סעיף 32 לפסד"פ ולהחזקה בהם ע"י המשטרה: תכלית מניעתית - באשר לחפץ שעלול לשמש לביצוע עבירה; תכלית ראייתית - באשר לחפץ שעשוי לשמש כראיה בהליך המשפטי; ותכלית של חילוט - באשר לחפץ בו נעשה שימוש לצורך עבירה, או חפץ שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה, או כאמצעי לביצועה.

החקירה בתיק הסתיימה, המכשיר הסלולארי נפרק באופן חלקי בלבד ולא הופקו ממנו ראיות המהוות ראיה בתיק ועל כן לכאורה הוא לא עשוי לשמש כראיה בהליך המשפטי המתנהל נגד המשיבים.

בהתאם לדו"ח המסומן ס"ה, נכון לכעת במשטרת ישראל אין מכשור המאפשר פריקת המכשיר ללא קוד נעילה, ובוודאי אין זה סביר להמשיך ולהחזיק במכשיר בתקווה שהמיכשור במשטרה ישודרג וניתן יהיה לבצע פריקה כאמור. הדברים נכונים ביתר שאת, עת אנו נמצאים בשלב שלאחר הגשת כתב האישום וכדי לבצע פעולת חקירה נוספת יש צורך באישור ראש שלוחת התביעות.

סעיף 32 אינו מכיר בעילה "עונשית" להמשך החזקת החפץ, מאחר והמשיב 2 לא שיתף פעולה עם המשטרה. על כן, המשך החזקת המכשיר כ"אקט עונשי" אינה אפשרית.

באשר לעילה של הבטחת חילוט עתידי, גם אם הייתי סבורה כי קיים פוטנציאל לחילוט המכשיר הסלולארי של המשיב 2, במידה ויוכרז כסוחר סמים בסוף ההליך לפי סעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המסוכנים, הרי שעיקרון השוויון מחייב שיחרורו של המכשיר.

לא מצאתי כי קיימות בהקשר זה הבחנות בין המשיב 1 ל- 2, אשר מואשמים בביצוע עבירות בצוותא חדא, ועל כן, אם סברה המבקשת כי ניתן להחזיר את המכשיר הסלולארי של המשיב 1 ללא כל תנאי, אין כל הצדקה להמשך החזקתו של המכשיר הסלולארי השייך למשיב 2.

על כן, אני מורה על החזרת המכשיר הסלולארי של המשיב 2 לידי.

הכסף המזומן:

ברשותו של המשיב 2 נתפס במהלך החיפוש בדירה כסף מזומן בסך 1,200 ₪.

בשים לב לעובדה כי קבעתי שקיים סיכוי סביר כי המשיבים יוכרזו כסוחרים סמים בסוף ההליך המשפטי, ובהעדר כל ראיה

באשר למקור הכספים שהוחזקו על ידי המשיב 2, למעט טענה בעלמא כי מדובר בסכום סביר שמחזיק אדם מן הישוב, קמה כנגד המשיב 2, לכאורה, חזקה שבסעיף 31(6) לפקודת הסמים המסוכנים, ועל כן קיים פוטנציאל לחילוט הכסף בסוף ההליך.

החזרת הכסף למשיב 2 עלולה לסכל את חילוטו העתידי בסוף ההליך ולא ניתן לנקוט לגבי הכסף בסעד חילופי שיוכל להבטיח את החילוט בסוף ההליך, כאמור.

על כן, אני מורה על המשך תפיסת סך 1,200 ₪ בחשבון קרן החילוט, לשמירת הערכים כמקובל ועד להכרעה בהם בתום הליך הפלילי.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תמציא את ההחלטה לבאי כוח הצדדים

ניתנה היום, י"ט אייר תש"פ, 13 מאי 2020, בהעדר הצדדים.